

РЕШЕНИЕ

№ 14541

гр. София, 28.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав, в
публично заседание на 18.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **9752** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на адв. Р. Г., като пълномощник на Е. В. Б. от [населено място], срещу ЗАПОВЕД №РД-18-42/19.07.2024г. на заместник-министъра на здравеопазването. С оспорвания административен акт, на основание чл.84, ал.4 от Закона за признаване на професионални квалификации (З.) във вр. с §3а, ал.1 от Допълнителните разпоредби (ДР), е ОТКАЗАНО признаването на специалност „Педиатрия“ на Е. Б..

Жалбоподателката се претендира за недействителност на оспорваната Заповед, като постановена в нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните норми и с целта на закона. Поддържа, че административният орган не е взел предвид, че през 1991г. тя е придобила специалност „Педиатрия“ в Република М. при условията на действащата към съответния период нормативна уредба и медицински стандарти, а вместо това формално е приложил към нейната квалификация изискванията на българското законодателството от 2015г. Смята, че не са налице никакви конкретни мотиви защо органът приема, че учебното заведение, издало документ за професионалната квалификация и придобитата специалност на д-р Б. не е одобрено или не е акредитирано, нито има мотиви защо нейното университетско обучение, дългогодишен практически опит и допълнителна теоретична подготовка не са съизмерими с изискванията за признаване на специалност „Педиатрия“. Твърди, че издателят на оспорената заповед е следвало да установи и приложи действащия по време материален закон, а именно: в периода, в който е придобита медицинска квалификация и специалност – 1990г. и 1991г. Посочва, че административният акт е издаден в противоречие с

нормата на §3а, ал.1 З., като е било налице единствено сравнение в продължителността на обучението и хорариума, което е много по-различно от предвидените в закона знания, умения и стаж. Допълва, че придобитата от д-р Б. специалност може да бъде приравнена на специалност „Педиатрия“ от номенклатурата на специалностите в системата на здравеопазването на РБългария, поради което изводът в обжалваната заповед, че за нея не е налице възможност да се яви на изпит е неправилен и в противоречие с материалния закон. Изтъква, че има дългогодишен опит като лекар-педиатър, тъй като цялата и над 20-годишна практика е била в тази сфера. Моли съда да отмени оспорваната заповед на заместник-министъра на здравеопазването и да върне преписката за ново произнасяне по Заявлението от 22.02.2024г. за признаване на придобита през 1991г. в РМолдова специалност „Педиатрия“, със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Претендира за разноски. Доводи за незаконосъобразност на акта излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

Ответникът - ЗАМЕСТИК-МИНИСТЪР НА ЗДРАВЕОПАЗВАНЕТО, оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. Х. Г. излага доводи за нейната неоснователност и недоказаност, като моли съда да я остави без уважение. Не претендира за разноски.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и писмените доказателства събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателката Е. Б. е завършила през 1990г. Държавния институт по медицина в К., РМолдова като и е присъдена медицинска квалификация по специалността „Педиатрия“, което обстоятелство се установява с приетото по делото Удостоверение №5222/30.06.1991г.

С Удостоверение №К/Л-09-51/07.10.2010г., издадено от министъра на здравеопазването, се установява, че на д-р Б. е призната професионална квалификация „магистър-лекар“, завършила „Педиатрия“ с професионална квалификация „лекар“ в Кишиневски държавен медицински институт, М.. Същото и е послужило за упражняване на медицинска професия на територията на РБългария.

Със Заявление, рег. №У.-С-12/22.02.2024г. жалбоподателката е сезирала министъра на здравеопазването с искане да ѝ бъде призната следдипломна специалност „Педиатрия“, придобита в РМолдова през 1991г. Към Заявлението са приложени съответните писмени документи, удостоверяващи самоличност, придобита професионална квалификация, придобита следдипломна специалност, документи, удостоверяващи добро физическо и психическо здраве на заявителя, хорариум на изучаваните учебни дисциплини по време на проведената следдипломна специализация в периода от 01.08.1990г. – 01.07.1991г.

Със Заповед №РД-02-126/04.07.2022г. (изм. и доп. Заповед №РД-02-139/18.05.2023г., №РД-02-319/19.10.2023г., №РД-02-356/28.11.2023г., №РД-02-4/10.01.2024г. и №РД-02-113/14.05.2024г.), министърът на здравеопазването е определил експертна комисия (Комисията) за признаване на професионална квалификация и/или на специалност в областта на здравеопазването в състав от седем основни членове и четирима резервни членове. Представени са по делото и Правила за организацията на дейността на експертните комисии.

На 07.03.2024г., Комисията е разгледала Заявлението и приложените документи и на основание чл.78, ал.2 З. е изисквала от Е. Б. да представи допълнителни доказателства за: наличие/липса на наложени административни или дисциплинарни наказания, потвърждаващи липсата на временно или окончателно отнемане на правото на упражняване на професията „лекар“; професионалния опит на лицето по специалността „Педиатрия“, реализиран в държава-членка или в трета държава; за курсове или обучения, проведени след придобиване на специалност „Педиатрия“ (Протокол №30, т.4). Решено е след представяне на изискваните документи преписката да бъде

дадена за становище на доц. П. М.-К. за съответствие с нормативните изисквания за придобиване на професионална квалификация „лекар“ в РБългария. На заседанието са присъствали петима членове от основания състав и един резервен член.

На 28.03.2024г. жалбоподателката е била уведомена за исканите от Комисията документи (писмо, изх. №У.-С-12/26.03.2024г.). С писмо, вх. №У.-С-12/18.04.2024 г. жалбоподателката е отговорила на постановите от ответника изисквания, като е представила: Сертификат за постижения от Медицински университет Х.; Сертификат за успешно завършване на EPALS – Европейски педиатричен напреднал курс за детска реанимация; Удостоверение №29/10.04.2024г., издадено от Районната колегия на Българския лекарски съюз – Д. (РК, БЛС) за това, че д-р Б. е вписана в регистъра на Колегията и е регистрирана в Националния регистър на БЛС с УИН: [ЕГН]/30.01.2017г. да упражнява професията си; Договори, доказващи професионалния ѝ стаж като „лекар - Педиатър“ (л.198 – 213 по делото).

След представяне на допълнително поисканите документи е изготвено Становище от доц. д-р П. М. - К., дм, член на Комисията за признаване на професионална квалификация по регулирана медицинска професия и/или специалност в областта на здравеопазването, с което се предлага да не се признае на д-р Б. придобитата в РМолдова специалност по „Педиатрия“.

На 30.05.2024г. Комисията е разгледала представените допълнително документи и постъпилото Становище, като на основание чл.80 във вр. с §3а, ал.1 З., е предложила на министъра на здравеопазването да откаже признаването на придобитата специалност „Педиатрия“ на жалбоподателката (Протокол №35, т.8). На заседанието са присъствали петима членове от основания състав, в това число и председателят, и един резервен член.

С процесния административен акт, на основание чл.84, ал.4, във вр. с §3а, ал.1 З., заместник-министърът на здравеопазването е ОТКАЗАЛ признаването на специалността „Педиатрия“ на Е. Б., като при извършен сравнителен анализ на придобитата специалност с изискванията на българското законодателство, е установил следните съществени несъответствия: 1) несъответствие с определения в РБългария срок на обучение по специалност „Педиатрия“ – 4 години, съгласно българското законодателство, съответно – 11 месеца преминал стаж по специалност лекар-педиатър, смятано от 01.08.1990г. до 01.07.1991г. в Районна централна болница в [населено място]; 2) несъответствие със съдържанието на обучението, определено в утвърдената от министъра на здравеопазването учебна програма по реда на Наредба №1 от 2015г. за придобиване на специалност в системата на здравеопазването. Изложено е, че описаните съществени несъответствия с нормативните изисквания за упражняване на специалност „Педиатрия“ в РБългария не могат да бъдат компенсирани чрез полагане на изпит за правоспособност или стаж за приспособяване, тъй като проведеното от д-р Е. Б. обучение възлиза на една 11 месеца (1770 часа), което е крайно недостатъчно за упражняване на посочената специалност, обучението по която в РБългария е 4 години и включва 46 месеца (над 7360 астрономически часа) практическо обучение и 2 месеца теоретично обучение.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разглеждана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид наведените от жалбоподателката доводи за недействителност и извърши проверка на оспорвания административен акт, на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Процесната заповед е издадена от компетентен административен орган. За признаване на професионална квалификация за професията „лекар“, компетентен, съгласно чл.4, ал.1, т.1 З., е министърът на здравеопазването. С разпоредбата на чл.4, ал.2 З. е предоставено право на

министъра да делегира правомощията си с писмена заповед на определени от него заместник-министри. В случая заповедта е издадена от заместник-министъра на здравеопазването д-р Б. П., в съответствие с чл.4, ал.2 З., във вр. чл. 26, ал.2 от Закона за администрацията и Заповед №РД-01-293/23.04.2024г. на министъра на здравеопазването. По силата на законова делегация се възлагат на заместник-министъра д-р Б. П. функции като орган по признаване на професионални квалификации по регулирани медицински професии и специалности в системата на здравеопазването.

Актът е в предписаната от закона писмена форма – съдържа фактически и правни основания и разпоредителна част, но при постановяването му са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Съдът споделя разбирането, че нарушението на административнопроизводствените правила е съществено тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган и до отмяна водят само нарушения, които, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение по същество на поставения пред него въпрос. Ответникът се е произнесъл, отказвайки признаването на специалност „Педиатрия“ на д-р Е. Б., без да е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за правилното решаване на случая. Преценката за съответствието на преминатото в друга държава обучение с националния стандарт, съответно – за признаването на придобитата в трета държава специалност, следва да се извършва за всеки конкретен случай при съобразяване на всички релевантни факти. Съгласно разпоредбата на чл.9, ал.1 от Наредба №1/22.01.2015г. за придобиване на специалност в системата на здравеопазването (Наредба №1/2015г.), обучението за придобиване на специалност се провежда за определения в номенклатурата на специалностите срок и съгласно рамкова учебна програма за всяка специалност, утвърдена от министъра на здравеопазването. В конкретния случай по делото, не е приложена учебната програма по специалност „Педиатрия“. Не е представена и учебна програма по специалността съгласно отменената Наредба №34/29.12.2006г. за придобиване на специалност в системата на здравеопазването и която би имала действие до утвърждаване на новата учебна програма. По този начин е невъзможно административният орган да докаже несъответствието на полученото от д-р Б. обучение в М. и придобиването на специалност „Педиатрия“ с изискванията, които са поставени в РБългария относно срок и съдържание на обучението за същата специалност. В становището на доц. д-р П. М.-К. е обсъдена единствено продължителността на обучението – брой на часовете (теоретична и практическа част), като са отбелязани предвидените задължителни колоквиуми и график на полагането им според действащата към момента на изготвянето му програма за придобиване на специалността. В представена таблица е обсъдена кратка академична справка, от която личи с каква продължителност и по какви модули е преминало теоретичното и практическо обучение на жалбоподателката. С оглед на посоченото и доколкото не са обсъдени релевантните по спора обстоятелства, а именно – дали основните модули в теоретичното обучение са покрити, дали са извършени необходимите клинични процедури в хода на проведената практика, се обуславя извод за немотивираност на оспорения акт. В този смисъл, не е извършено адекватно сравнение на учебните дисциплини и хорариума съгласно представената академична справка. Изброени са единствено специализираните модули на практическото обучение от различните области на детската патология и срокът, в който се провежда обучението. Видно е, че по-голямата част от посочените дисциплини и изискуемия практически стаж по модули съответстват на тези, по които и жалбоподателката е преминала обучението си (напр. Неонатология, Хематология и онкология, Спешна педиатрия, Нефрология). Не е обсъдено включени ли са част от учебните дисциплини в други такива или изучавани ли са в рамките на по-обща предмети. Не е ясно дали тези общо 1770 часа практическа работа и

семинарни часове са съответни на обема на същата, който е изискуем за специализантите в РБългария.

В административното производство не е констатирано по несъмнен начин наличието на такова съществено несъответствие между съдържанието на преминатото обучение и изискванията за придобиване на същата специалност съгласно действащата нормативна уредба на РБългария, което да не може да бъде преодоляно с предвидените по чл.83, ал.1 З., чл.29 и чл.30 З. мерки. Декларирането в заповедта, че посочените съществени несъответствия не могат да бъдат компенсирани чрез полагане на изпит за правоспособност или стаж за приспособяване (защото проведеното от д-р Б. обучение възлиза едва на 1770 часа), по съществото си не могат да се приемат като мотиви на органа.

Административният орган не е спазил принципа на служебното начало, въведено от законодателя с разпоредбата на чл.9 и чл.36 АПК. Предвидено е задължение на компетентния орган да проведе и приключи производството пред него, като събере всички необходими доказателства. Нито назначената експертна комисия, нито заместник-министърът на здравеопазването са изискали доказателства дали предметите, които са заложили в учебната програма за придобиване на специалност „Педиатрия“ в РБългария, са се изучавали като част от текущите дисциплини или практики в периода на обучението, както и дали са се включвали във въпросите от положения за завършване на обучението държавен изпит. Комисията е изисквала от д-р Б. предоставянето на документи, заверени по реда на чл.78, ал.2 във вр. с чл.77, ал.4 З., без да укаже в какво се изразява установеното несъответствие с нормативните изисквания. Като не е осигурила участието на заявителя във воденото пред Комисията производство и не е изяснил в пълнота обективната истина, административният орган е допуснал съществено процесуално нарушение – предпоставка за връщането на преписката за ново разглеждане от органа при спазване със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

Съгласно чл.80 З. в протокола от заседанието на Комисията от 30.05.2024г. се вписва предложението до министъра на здравеопазването да откаже признаване на специалност „Педиатрия“, с което последният не е длъжен да се съобрази. Комисията е приела становището на доц. д-р М.-К., в което се посочват съществени несъответствия между проведеното от заявителя обучение и нормативните изисквания за придобиване на специалност „Педиатрия“ в РБългария, като други мотиви за отказа не са изложени от комисията. Тук следва да се посочи, че ако в действителност са били установени несъмнени констатации за несъответствия в обучението на заявителя в сравнение с продължителността и съдържанието на обучението, изисквано в РБългария, то в тази хипотеза процедурата по признаване е изисквала експертната комисия да предложи на органа предоставянето на компенсационни мерки, предвидени в чл.83, ал.1 във вр. с чл.29, ал.1 З., както и §3а и §3б от Допълнените разпоредби (ДР) на закона. Неспазването на това задължение не освобождава административния орган да прецени дали да приложи заместващите такива мерки, които веднъж въведени и възприети от националното законодателство са задължителни за държавата-членка, респ. за органите по признаване на професионална квалификация. Никъде в мотивите на акта не са обсъдени нормите на чл.29 и чл.30 З.. Изброяването на констатирани несъответствия в обучението на заявителя не е достатъчно да мотивира отказа по чл.84, ал.1 З., при отсъствие на съображения за неприлагане на предвидените в закона компенсационни мерки. Независимо дали се касае за издаване на акта в условията на обвързана компетентност или при оперативна самостоятелност, органът е длъжен да мотивира същия, като посочи защо избира, съответно – не избира, дадено решение като краен

резултат от водената пред него административна процедура. Подобно мотивиране на заповедта на заместник-министъра на здравеопазването не е извършено, въпреки че същото се е дължало, поради произнасянето му в условията на предоставената му от закона дискреция. В случаите, когато органът е възприел предложението на комисията, аргументиране не би било необходимо и по отношение на крайния акт, тъй като мотивите ще се изведат от предложението и придружаващите го документи. В решенията на комисията от 07.03.2024г. (протокол №30, т.4) и от 30.05.2024г. (протокол №35, т.8) не се съдържат необходимите фактически установявания, като по тази причина да не се изисква подробно мотивиране в оспорения акт. Когато е поискано признаване на професионална квалификация „лекар“ по определена специалност, министърът на здравеопазването решава в кои случаи да изиска стаж за приспособяване или изпит за признаване на правоспособност въз основа на направеното сравнение за съответствие и предложението на комисията, предвид разпоредбата на чл.2, ал.2 от Наредба № 12 от 8 април 2009г. за условията и реда за провеждане и оценяване на стажа за приспособяване и на изпита за правоспособност (Наредба № 12 от 8 април 2009г.). Това правомощие се упражнява в рамките на оперативната самостоятелност, а не на обвързана компетентност.

Процесният административен акт е постановен и в несъответствие с приложимите материалноправни норми и с целта на закона.

Съгласно разпоредбата на чл.183, ал.1 във вр. ал.2 от Закона за здравето (ЗЗдр) медицинската професия се упражнява от лица, притежаващи диплома за завършено висше образование по специалности от професионални направления „Медицина“, „Дентална медицина“, „Фармация“ и „Здравни грижи“, която удостоверява придобитото висше образование по съответната специалност и образователно-квалификационна степен, както и придобитата професионална квалификация, определени в държавните изисквания по чл.177. Подготовката и придобиването на образователно-квалификационната степен „магистър“ по специалности от професионални направления „Медицина“, „Дентална медицина“, „Фармация“ и „Обществено здраве“ се организира и провежда във факултети на висши училища, получили акредитация по реда на Закона за висшето образование (чл.175, ал.1 ЗЗдр). Видно от разпоредбите на чл.178, ал.2, т.1 във вр. ал.1 ЗЗдр, след придобиване на образователно-квалификационната степен „магистър“ по специалност от професионално направление „лекар“ се предоставя възможност за обучение за признаване на специалност в здравеопазването. Обучението е теоретично и практично. Специалност се придобива след изпълнение на учебни програми и успешно положен практически и теоретичен изпит пред държавна изпитна комисия – чл.180, ал.3 ЗЗдр. Съгласно разпоредбата на чл.186, ал.1 ЗЗдр гражданите на държава - членка на Европейския съюз, другите държави от Европейското икономическо пространство и Швейцария упражняват медицинска професия в РБългария след признаване на професионалната им квалификация по реда на З.. Според чл.2 З. законът се прилага за гражданите на държави-членки и на трети държави, които са придобили професионални квалификации в други държави членки и в трети държави и желаят да упражняват регулирана професия в РБългария като самостоятелно заети или като наети лица.

Редът за признаване на професионалните квалификации, придобити в една или повече държави-членки на ЕС, във връзка с достъп и упражняване на регламентирани професии на територията на други държави-членки, е установен с Директива 2005/36/ЕО

на Европейския парламент и на Съвета от 07.09.2005г. относно признаването на професионалните квалификации. Съгласно чл.288, ал.2 от Договора за функционирането на ЕС (предишен чл.249, ал.3 Д.) директивата е акт, който обвързва държавата-членка по отношение постигането на определен резултат, като предоставя на националните власти свобода при избора на формата и средствата за постигане на този резултат. Директивите са част от вторичното европейско законодателство и по правило нямат пряко действие в държавите-членки. Прилагането им се осигурява чрез въвеждане на разпоредбите във вътрешното обективно право на съответните държави, което в случая е сторено със З., §5 от Допълнителните разпоредби). Тук е мястото да се посочи, че в З. липсва легално определение за „признаване на специалност“. Съгласно §1, т.2 ДР З. „професионални квалификации“ са квалификациите, удостоверени с доказателства за професионални квалификации, удостоверения за правоспособност по смисъла на чл.25, т.1, буква „а“ и/или професионален опит. В раздел II на глава втора от Наредба №1/2015г. се уреждат условията и реда за провеждането на обучение за придобиване на специалност от лица с професионална квалификация по медицинска професия от професионални направления „Медицина“, т.е професионалната квалификация е „лекар“, а специалността е „Педиатрия“. Подобна непълнота в закона не следва да бъде тълкувана в ущърб на българските граждани.

В случая се изисква признаването на специалност от д-р Е. Б., с българско гражданство, получена в РМолдова, с цел достъп или упражняване на регулирана професия на територията на РБългария. За целта се изискват доказателства за това – дипломи, свидетелства и други документи за професионални квалификации, издадени в трети държави по смисъла на §3 и §3а ДР З. (§1, т.3 ДР З.).

Разпоредбата на чл.5, ал.2 З. предвижда, че признаването на професионални квалификации за професиите „лекар“, „медицинска сестра“, „лекар по дентална медицина“, „ветеринарен лекар“, „акушерка“, „магистър-фармацевт“ и „архитект“ се извършва в съответствие с минималните квалификационни изисквания за упражняване на тези професии съгласно Директива 2005/36/ЕО на Европейския парламент и на Съвета относно признаването на професионалните квалификации. Директива 2005/36/ЕО е насочена към изграждане на единна система за признаване на професионални квалификации, като се запазва възможността за всяка една държава-членка да въвежда специални изисквания за лицата, упражняващи определена професия на тяхната територия, на основание професионални права, мотивирани с обществен интерес. За държавите-членки няма пречка да признават в съответствие със своята нормативна уредба професионални квалификации, придобити извън територията на ЕС от граждани на трети страни. При всички случаи обаче признаването трябва да се осъществява при спазване на минималните квалификационни изисквания, установени за съответните професии. В тази връзка в чл.14 Директива 2005/36/ЕО е предвиден компенсаторен механизъм в случаите, когато молителят не отговоря на условията за признаване на професионална квалификация по регулирана професия. Според чл.14, §1 от общностния акт, приемащата държава-членка може да въведе във вътрешното си право компенсационни мерки, изразяващи се в поставяне към молителя на изискване за преминаване на период за приспособяване с продължителност до 3 години или полагане на изпит за правоспособност. В случай, че се възползва от тази диспозитивна по своя характер норма, държавата-членка вече се задължава да предложи на молителя възможност за избор между период на приспособяване и изпит за

правоспособност. Разпоредбите на чл.14 Директива 2005/36/ЕО са възпроизведени в нормите на чл.29 и чл.30 З.. Съгласно чл.29, ал.1 З. органът по признаване може да изиска от заявителя да премине стаж за приспособяване с продължителност до три години или да положи изпит за признаване на правоспособност в случаите, когато: *обучението, удостоверено с доказателствата за професионални квалификации, се различава съществено по съдържание по отношение на професионалните дейности в сравнение с обхвата на обучението в Република България*; регулираната професия в Република България включва една или повече професионални дейности, които не са включени в съответната професия в държавата членка по произход на заявителя и за които в Република България се изисква обучение, чието съдържание се различава съществено от посоченото в удостоверенията за правоспособност или за професионални квалификации на заявителя. Като „съществено различно съдържание“, нормата на чл.29, ал.2 З., определя, че е налице, когато обучението, преминато от заявителя, се характеризира със съществени несъответствия по съдържание и продължителност в сравнение с продължителността и/или съдържанието на обучението, изисквано в РБългария, и придобитите в резултат на това обучение знания, умения и компетентности не съответстват на необходимите за упражняване на професията, каквито фактически твърдения са посочени в оспорения административен акт. В случая, компетентният орган не се е позовал на нито една от цитираните разпоредби. Посочил е като основание разпоредбата на §3а, ал.1 З., касаеща представянето на доказателства в процедурата по признаване.

В случая няма спор, че Е. Б. е придобила висше образование с професионална квалификация „лекар“, като възниква проблем с признаването на специалността „Педиатрия“, в която се е обучавала в периода 01.08.1990 – 01.07.1991г. в РМолодова. Ответникът не е съобразил обстоятелството, че тази професионална квалификация „лекар“, специалност „Педиатрия“, получена от Кишиневския държавен медицински институт, вече ѝ е била призната през 2010г. с Удостоверение №К/Л-09-51 на министъра на здравеопазването. Релевантен в настоящия случай е и професионалният стаж, който има лицето, към датата на инициране на производството, а това е времето, през което заявителката действително и законно е упражнявала съответната професия на пълно работно време или равностойно непълно работно време в държава-членка (§1, т.8 ДР З.). Административният орган не е обсъдил и коментирал придобития от д-р Б. професионален стаж, за който се представят редица доказателства. Настоящият съдебен състав намира, че обсъждането на всички представени доказателства се дължи с оглед изясняване на фактите по спора, от необходимостта да се установи има ли значителни несъответствия в обучението, за да се приложи компенсаторна мярка.

Не е било изследвано приложението на нормата на §3 ДР З., съгласно която доказателство за професионална квалификация, издадено в трета държава на гражданин на държава членка, се приравнява на доказателство за професионална квалификация по смисъла на този закон, ако притежателят му има три години професионален опит по съответната професия на територията на държавата членка, която е признала доказателството му за професионална квалификация в съответствие с минималните квалификационни изисквания. Но дори и приложение да намери разпоредбата на §3а, ал.1 от ДР на З., както е посочено в оспорения акт, то трябва да бъдат изложени доводи в какво се изразява значителността на несъответствията на обучението на д-р Б.. В посочената норма, не се прави разграничение между понятията

„значителни“ и „незначителни“, „съществени“ и „несъществени“, което означава, че органът е дължал конкретни и ясни мотиви, извършвайки обективно сравняване на степента на съответствие на националните изисквания с тези, които заявителят установява, както и защо не пристъпва към прилагането на компенсаторна мярка. Случаят се отнася до лице – гражданин на ЕС (с българско гражданство), чиято професионална квалификация „лекар“ по специалността „Педиатрия“ е била призната, а целта на 3. е да подпомага и премахва пречките пред свободното движение на хора и услуги в рамките на ЕС и да реализира правото на упражняване на професия.

Доколкото признаването на професионална квалификация по регулирани медицински професии и специалности в системата на здравеопазването е изцяло от компетентността на органа по признаване, преписката следва да бъде върната на ответника за ново произнасяне по Заявление, рег. №У.-С-12/22.02.2024г., съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

Предвид изхода на правния спор и на основание чл.143, ал.1 АПК, на жалбоподателката се дължат разноски в размер на 1260 (хиляда двеста и шестдесет) лева – за държавна такса и за възнаграждение за един адвокат, съгласно доказателствата за извършването им.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 във вр. с чл.173, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД №РД-18-42/19.07.2024г. на заместник-министъра на здравеопазването.

ИЗПРАЩА административната преписка на министъра на здравеопазването, на основание чл.4, ал.1, т.1 от Закона за професионалните квалификации, за ново произнасяне по Заявление с рег. №У.-С-12/22.02.2024г.

ОСЪЖДА Министерството на здравеопазването, представлявано от министъра, с адрес:1000 С., пл. „Света Неделя“ №5, да заплати на Е. В. Б., ЕГН [ЕГН], сумата от 1260 (хиляда двеста и шестдесет) лева – разноски по адм. дело №9752/2024г.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБългария, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова